

Elišku Moryskovou známe z jejího projektu na Hřebenky, kdy namísto rozpadajícího se hotelu Vaníček navrhuje konzulát, či rezidenci diplomata. To, že si projekt vlastně nepamatuji naznačuje, že nás nijak neoslnil. Překvapení, že se k nám Eliška vrátila na diplom po svém úspěšném působení v atelieru Borise Redčenkova, jsme rádi souhlasili s její přihláškou. A jak se dnes zdá, udělala možná největší, rozhodně ale nejtěžší cestu k diplomu.

Zpočátku uvažovala o projektu do rodných Domažlic, hledala místo pro kulturní stavbu, významem odpovídající diplomnímu projektu, pravděpodobně pod vlivem svých diplomujících kolegů, se ale nakonec rozhodla pro daleko velkorysejší projekt, přesahující svým významem hranice města, vlastně i chodského kraje a republiky. Ukázalo se, jak pevnou vazbu s krajem, s místem, s místními lidmi, s jejich názory a tužbami Eliška má. Svoji úlohu dokázala vnímat nezaujatě, racionálně avšak stále s nadšením a snahou napravit chyby nedávné historie a navrátit věci do „normálu“. Z malého projektu udělala projekt s přesahem, našla kontinuitu.

V textové části projektu je výrazná struktura práce s faktografií „krajina-cesty-stopa minulosti-stopa budoucnosti“. Tajemný Čerchov, dlouhá léta nepřístupný vrchol pohraničního Českého lesa, místo s temnou energií, se stále přítomným plotem z ostatného drátu, Eliška otevírá krajíně, stírá hranice mezi lesem a areálem, nechává les prostoupit na vrchol. Vrchol čistí od stavebního balastu nedávných let a přichází s energií novou. Ve svém předdiplomu, doplněném poetickými záznamy ze svých cest na vrchol, analyzuje historii místa včetně vlastní historie turistiky a lyžování, zkoumá stavební a historickou podstatu minulých i zachovaných objektů, včetně jejich stavebně technického stavu.

Ve vlastním projektu pak stojí před rozhodováním o osudu stávajících objektů, zejména pak pro kopec signifikantní vojenské věže, i po třiceti letech nepřístupné, Ministerstvem obrany spravované a hlídané. Během semestru věž procházela vývojem od úplné nebo částečné demolice až k rozhodnutí věž ponechat svému osudu, jako memento. Tři věže, kompozice umožňuje – potvrzuje existenci věže vojenské, prvotní je skupina, ne věž samotná.

Ke dvěma stávajícím věžím s historií přidává věž třetí, s novou energií vyhlídkového hotelu, do svahu zapouští vyhlídkovou restauraci a obnovuje zapomenutou sjezdovku, s kompletním technickým vybavením.

Eliška Morysková nám svojí prací připravila příjemný zážitek nad postupným dospíváním v architektuře s cíleným přesahem do krajiny, vlastně i soudobého stavu společnosti a jejímu vztahu k novodobé historii. Svě přemýšlení ovšem doplnila pozoruhodným architektonickým návrhem hotelové věže, zaklesnuté-ukotvené do vrcholu kopce, s původním, krásným funkčním řešením dispozic hotelových pater. Fasáda hotelové věže přesvědčivě neváže na dispozici. V projektu možná chybí dálkové zákresy Čerchova, z každé strany bude jiný. Vrchol se návrhem ocitá v nějaké mytologii a dokumentace by tu sílu měla potvrzovat.

Z výše napsaného jasně vyplývá, že projekt Elišky Moryskové navrhuji komisi jednoznačně k přijetí a hodnotím jej stupněm **B- velmi dobrý**.